

heet. Vort Fædrelands Forfar bør vi alene drage Om-
sorg for!"

Endnu maa vi fremhæve, at uagtet den franske Regjering,
som bekjendt, fører et strengt Tilsyn med Dagspressen og ikke til-
lader den at behandle Dagens brændende Spørgsmaal, uden naar
det convenerer den, har ikke blot «L'Opinion nationale» ført
Arbejdet for en Udvidelse af Frankrigs Grændser til Rhinen,
naturligvis ad Indrømmelsernes Vej, men «Le Siècle» næ-
rer ogsaa disse Ideer, der ere saa vel stikede til at joruro-
lige Europa. «La Presse» imødegaaer disse Udtalelser paa
følgende Maade: «Den anden Artikel, som «Le Siècle» havde
bebudet angaaende de naturlige Grændser, udkom i
Morges. Den er meget spagfærdig; der er ikke mere Spørgs-
maal om Ideer, der bane sig Vej som Kanonkugler. «Le
Siècle» indskrænker sig til at spørge, om der er Grund til at
støbe Rhinprovinsernes Beboere bort, hvis de selv ønskede
at slutte sig til Frankrig? Men naar ville de udtale dette
Tuske? Det vil ske, naar Drømmen om den tybste Eenhed
bliver til Virkelighed, og naar det tybste Fædreland consti-
tuerer sig under Ledelse af Preussen, der selv forvandles til
en liberal Magt. De Indbyggere, som efter «Le Siècles»
egen Tilstaaelse ere tybste, skulde altsaa netop vælge det Die-
blis til at løsribe sig, i hvilket alle Tybflands Tusker staae
i Begreb med at blive tilfredsstillende. Vi tilstaae, at vi ikke
kunne følge denne Tankegang.»

Aviserne i Madrid bedømme med den største Styrkelighed
Greven af Montemolin og hans Broder, Prinds Fernando,
der have tilbagekaldt Tilfagnet om at opgive deres Fortrin-
ger paa den spanske Throne. Sels blandt de ivrigste Legiti-
mister er den gamle castilianske Grevsørelse kommen i Be-
vægelse ved Synet af en saa aabenbar Troskab. «Corre-
spondencia» siger: «Det er muligt, at Prindserne have raad-
ført sig med dygtige Jurister, men de have ganske sikkert
ikke raadført sig med Mand af Værdi.» Hovedsagen ved disse
Erklæringer er, at Prindserne af de spanske Bourboners
ældste Green fuldstændig have forspitit Europas Afgjøelse, og
at de i deres eget Land alt have fremkaldt en fuldstændig
Forandring i det carlistiske Parties hele Stilling.

M.

Leiren paa Liungby Hede.

Den Skik og Brug at holde Lystleir og udføre „Manoeuv-
rer“ i Mangel af virkelig Krig, er meget gammel i Norden.
Der fortælles allerede i Edda, hvorledes Odins Einherier
hver Dag, saasnart de havde lært sig paa, begave sig ud i
Valhals store Gaard og kæmpede der med hinanden indtil
Middagsmaaltidet, hvorved det gik meget alvorligt til, aldeles
som i et rigtigt Slag, saa at Mange endogsaa faldt døde om
paa Stedet, skjøndt de alligevel senere stode lyslevende op
igen til Vordets Glæder. Det er aktuelt hvad der skeer endnu
den Dag idag og hvad der senest er skeet ved Lystleiren paa
Liungbyhede i Staane.

Hver Morgen have Trommerne kaldet de brave Krigere
til Vaaben, hele Dagen har man kæmpet efter Konstens
Regler, stormet hinandens Positioner og søgt at vriste Seiren
ud af hinandens Hænder, Mange ere faldne, som Døde, om
paa Stedet, mangen fortræffelig Rytter har, ved at springe
over en Grøt, maattet bide i Græsset, men om Aftenen
have dog de Døde samlet sig med de Levende ved de lange
Maaaltidsborde eller i en Kreds
omkring Feltkjebelen og der
har ikke været Mangel paa
smukke Valkyrier, slynke i at
skænke den bairiske Mjød for
de artige Officiere ved de
ny-odinske Regimenter. Der
har ogsaa været den navn-
kundige Gjed Heidrun, der
hver Aften gav saa megen
Bancomelt, at titusinde Mand
magelig kunde drikke sig fuld-
kommen tilfreds, men de
høie Guder i „Vorgen“ have
desuden sluttet deres Løst
med Vin (fra Champagne),
aldeles som den gamle Odin
i Grimnismål.

Vi have ingen ret udfør-
lige Beskrivelser over Valhal
og den uhyre „Gaardsplads“,
hvor dens riddertige Befolk-
ning holdt sine krigerske Lege;
men hvor høit og stort man
end maa bønne om dens
Herlighed, tillade vi os freid-
digt at udtale den Tanke, at
Liungbyhede i mange Hen-
seender meget godt kan maale
sig med den. Dens vidt-
strakte Slette er overhøvedet
saa jevn og prægtig, at selv
en Hær af Einherier maatte
have kunnet exercere der med
sand Fornøjelse, dens Om-
givelse ere, hvor man vender
sig hen, noget af det mest

Valhalise, hvorom en nordisk Digter kan drømme. I dens
umiddelbare Nærhed ligger det gamle Herrevads Kloster mel-
lem yndige Kunder, der gjennemskæres af en solklar Å; paa
den anden Side begrændes Heden af den saakaldte Søderaa, og
mellem hvis herlige Bøgeove Middeldalderens Feudalisme
har bygget Dragsholms Herresæde (noget nordligere Brams
Gunnarstorp og atter i sydlig Retning Knutsstorp, Tyge
Brabes Fødested), og Naturen har dannet det mærkværdige
Viergpaas Skaralid, — ikke mindre storartet i arkologisk end
henrivende i malerisk og romantisk Henseende. Til Liungby-
hede, hvor „Hærens Gros“, som ogsaa Kong Carl selv, havde
flaaet sin Feir, støder en mindre Slette: Bonarpsheide, hvor
denne Gang kun et eneste Cavalleriregiment camperede; paa
denne Kant ligger det bekjendte „Klippans Pappersbrud“ med
sit smukke Vandfald og sine „sørtjuvande“ Stoopartier.

De Tropper, der iaar vare sammentrunkne paa Liungby-
hede, udgjorde kun omtrent 7000 Mand, — det var dog lidt
mere, end Carl den Tolvte behøvede for at vinde Narva-
slaget, og det var i ethvert Fald en smuk Prøve af den svenske
Hærs forskjellige Vaabenarter. Det er ikke let at sige hvil-
ken Afdeling af hine Tropper Prisen tilkommer; mange ville
sætte det lette Artilleri („Vendes ribande“) i første Række
og det lader sig ikke benegte, at dette Corps paa en meget
hæderlig Maade har forstaaet at opretholde den Berømmelse,
det i Krigens mod Napoleon I vandt paa Tybflands Sletter
under den driftige General Carbell; Andre ville dog indlægge
en paa gode Grunde støttet Reservation til Fordeel for det
haardføre og „tværsakra“ Infanteri, disse urokkelige Colonneer
af „gossar blå“, og endelig have de bevingede Rytterstærker, de
staanske Husarer med Kong Frederik den Syvende i Spidsen,
Husarregimentet „Carl den Femtonde“, udførende de videste
Ejoguer opad stejle, stenige Bakker, ikke savnet begejstrede
Beundrere, navnlig Beundrere, og Dronning Lovisa har ved
en særskilt Leilighed, hvor Cavalleriet med det mageløseste
Held stormede opad en saadan stenet Høide, uden at brække
Venene paa en eneste Hest, med egne Hænder givet Signalet
til et veltrojnt: bravo, Bayard!

Leiren har undertiden været alvorlig nok. Det smukke
Veir, der ellers gerne pleier at „begunstige“ saadanne Fest-
ligheder, hvor kongelige Majestæter spille Hovedrollen, har
denne Gang haft den Malice for det Meste at lyse ved sin
Fraværelse; det var egentlig kun et Par Dage man havde
lidt Sol med i Fornøjelsen, den øvrige Tid behagede det
Krigsguden at tage Operationerne i Tidsen fra en mørk Sky,
der paa en skjæbnsvanger Maade fulgte med de kampende
overalt under deres Marcher og strategiske Bevægelser. Den
store tre Dages Manoeuvre, der strakte sig over fire danske
Mil ind i fremmede Egne, var heelt igjennem en Strid imod
Elementerne næsten mere end mod den officieuse Fjende;
man maatte marchere over næsten bundløse Morasser, hvor
man sank ned til Knæene, man havde uafbrudt i tolv Ti-
mers Tid Pladsfregnen lige i Ansigtet, man kom om Aftenen
til sine Qvartierer driuvaad eller halvt forgaet af en kold
Blæst, „endnu en saadan Seir“ og man vilde været dømt til
en ubodelig Influensa! — Forøvrigt har dette uhyggelige Veir
udøvet en meget forskjellig Indflydelse paa de forskjellige
Troppesdelinger; de muntre Smålandinger have taget Sagen
temmelig humoristisk, og naar Himlen har været allermost
ubehagelig, have de altid havt deres tørre Spotterier paa
rede Haand; de mere tungvundne Skaninger have atter lige-
frem taget Humør af disse atmosfæriske Drillierier og da

det ikke lod sig gjøre at heve sig paa Jupiter Pluvius, har
man derimod først bandet sig selv op til Kaseri og endelig
derefter taget den fingerede Fjende til Syndebet for ramme
Ålvor; saaledes er det blevet fortalt, at et Infantericompani
i Stridens og Regnens Hidsighed rykkede frem med sædelt
Gevær mod en Afdeling Rytteri, saa fortvovlet voldsomt, at
Bajonetterne borede Hul i alle Sadelposerne, hvorved hele
Escadronens Hæverforraad løb ukærligt ud paa Marken;
en anden Dag var der en lille Afdeling Fodfolk, kun 25
Mand, der var rundt omringet af et Par Hundrede; isølge
Programmet og den sunde Fornuft maatte de 25 naturligvis
strax have overgivet sig; men de havde staaet sex Timer i
Vand og vare gale i Hovedet, de gave den ene Salve efter
den anden, som om de havde havt „ryssen“ ligeoverfor sig;
Fjendens Ansører raabte forgjæves over til dem og lod end-
ogsaa sine Folk tage Gevær ved Fod til Bevist paa fredelige
Hensigter. Han „faldt“ netop i samme Lieblis, truffet af et
Stud „à bout portant“, lykkeligvis kun en Papirflue, men
som dog trængte igjennem hans Klæder ind i Brystmusterne
og først standsede imod et Ribbeen. Først efterat de Femog-
tyve havde „seet Blod vinde“, ophørte deres Berjerkræveri;
den faldne Lieutenant marcherede Gudstfælovs to Dage derefter
med sit Regiment fra Leiren til dets Hjemstavn, efter Om-
stændighederne ganske tryk og rask, men dette var dog mere
Seid, end Kunst.

Vi skulle ikke opholde os her ved alle de jystelige og
andre høie fremmede Herrer, der have gjaestet den svenske Veir
og for det Meste ogsaa have deeltaget i Troppernes Marcher
og Manoevrer. Den livligt gestikulerende Zouaveroberst
Brincourt har mellem disse „Fræmlingar“ spillet en frem-
ragende Rolle, ikke blot ved sine vide krappede Beenklæder,
men i endnu højere Grad ved sin strategiske Medvirken i alle
Operationerne. Kong Frederik den Syvende var dog, iblandt
alle de Fremmede, den, der vistnok vandt den største Op-
mærksomhed og som Grevsøberst ved det staanske Husarregi-
ment gjorde „Campagnen“ med for rammeste Ålvor, man
kunde næsten sige: paa Tjenestens Vegne. Han var fra første
Lieblis bleven Soldaternes Mand og den sentende Carl har
for sit Vedkommende gjort den Erfaring, at han i den danske
Konge eier ikke blot en tro og hengiven Ven, men en for-
træffelig og nidjær Husar. Det er den almindelige Mening,
at uden Kong Frederik vilde hele Liungbyleiren ikke paa langt
nær være bleven hvad den var.

Foruden hine indbudte høie Gæster saae man forøvrigt
en Deel extra Amateurer, der hele Dagen tilhængt fulgte
Troppernes Bevægelser og glædede sig over de stenske Vaa-
bens Fremgang. En civil Hærrer i et Slags „Sportsmans“-
Dragt, ridende en meget smuk Fuldblodsshoppe, valte fremfor
Andre megen Opsigt; man hvidstede til hverandre om, at det
var en engelsk Lord, en uhyre rig Søn af en bekjendt Hertug,
der var kommen expres over til Staane for at studere de
svenske Uniformer og siden udgive et stort Pragtværk med
kostbare Staafstik om denne interessante Gjenstand; Andre
paaføde, at det var en — Grosfæder fra Rigets „anden Stad
i Ordenen“. Hvorom Alting er, Alle vare enige om, at
Manden som Figur værdigt hævede sin Stilling og sin
Plads i Leiren; var han en Børsmand, saa meget desto be-
dre! den Handelsstand er i Sandhed en „respectability“, der
forstaaer at sidde saaledes fast i Sadelen.

Andre Amateurer vare, i tusindvis, tilføds overalt
mellem Teltene, eller fjørende i Vogne for smukke Damer fra
de staanske Byer og Herre-
gaard. Midtommertidens
Revue frembød i saa Hen-
seende et særdeles livligt
Skue; hele Sletten vrirmede
da af meer og mindre ele-
gante og seiede Equipager,
opfyldte med meer og min-
dre tilfjærede Skjønheder, og
ved enhver af Troppernes
ufordsete Bevægelser var
der en formelig Væddelamp
mellem alle disse Vogne for
i en Hast at komme tilfide
og ikke blive siddende fast
mellem tvende Escadroner.
Saasnart Faren var forbi,
alle Vogne atter op i Linien!
Det var som en Sky af
Træflugle, der uafslædig
bevægede sig over Heden
frem og tilbage. De meer
og mindre tilfjærede Skjøn-
heder morede sig unaade-
ligt ved alt dette og mellem
Trompet-signalerne og Trom-
mernes Lyd steg der fra de
Hundrede Vogne et højrøstet
Chor af Latter og ungdoms-
melig Pasfiar. Nu og da
saae man en Officier nærme
sig til en Vogn og gjøre
en artig Hilsen med den
blanke Sabel. „Ah, Lieute-
nant X! Hur står det till,
hur har tiden gått? — I
strapaser, min frøken! for-

Skizze fra Leiren.